

נתבעת אברהם

„עזרת בית ביום, בחורה נחמדה בלילה...“

ומזכירה לתובע מדי פעם כי השכלתו נמוכה משלה.

על מנת להרחיק את התובע ממנה, החלה הנתבעת להתרחק רק פעם בשבוע עימם. הנתבעת אומרת לתובע כי היא אשה מיוחדת, שאין לה דרישה ליחסים, וכי היא מציעה לו לשכב עם נשים אחרות.

לאחרונה, לפני כחודש, משהגיעו מים עד נפש, נאלץ התובע לעזוב את הדירה

התובע, מתוך רצון להגיע עם הנתבעת להבנה, הסכים לנסוע עימה לצרפת ולניסות את מזלו בארץ-מולדתה של הנתבעת. לאחר שהייה של כשישה חודשים בפאריס, שבהם נכשל ניסיונם של בני-הזוג למצוא פרנסה קבועה וחברה מתאימה, החליט בני-הזוג לשוב לישראל.

במשך התקופה שבה שהו בני הזוג בפאריס, הם קיימו יחסים פעם אחת בלבד. בפאריס נתברר לתובע כי לנתבעת שתי אחיות גלושות ואחות רווקה כבת

פמיניסטית?

כן.

לסביית?

„אולי!“

הנתבעת הודיעה לבעלה מפורש כי רשות כי היא פמיניסטית, וכי היא שונאת גברים. היא חברה של נשים צרפתיות המתגוררות בארץ, והחלה לבקר במועדון-נשים ללא חברה בעלה. כאשר שאלה התובעת את הנתבעת אם היא לסבית, היתה תשובתה „אולי!“

דברים אלה מופיעים בתביעת-גירושין יוצאת-דופן, שהגיש ציון אברהם באמצעות פרקליטו, עורך-הדין אמנון בן-דרור, נגד אשתו, רחל אברהם. בכתב-התביעה מופיעות טענות מעניינות נוספות. „כליל הנישואין ביקש התובע להתייחד עם אשתו, ואולם היא סירבה לכך בטענה שנישואין אינם סיבה לקיום יחסים“, נאמר בתביעה. „סירובה של האשה נמשך ימים רבים, ורק כשישה חודשים אחרי הנישואין נאותה לראשונה לקיים יחסים עם התובע.“

רחל וציון הכירו זה את זה לפני ארבע שנים, בקיבוץ שפיים. רחל בת ה-30 היא עולה חדשה מצרפת, שהגיעה ארצה בגפה. היא שהתה פעם בקיבוץ כמתנדבת, ציון, שהוא קבלן-שיפוצים במיקצועו, צעיר מרחל בשלוש שנים. אחרי כמה חודשי היכרות נישאו בני הזוג ועברו להתגורר בדירת-מרתף ברחוב יואב 24 ברמת-גן.

הנה קטעים מתוך תביעתו של ציון אברהם: התובע גילה התחשבות מרובה בנתבעת,

עיר את רוחו של שמואל שניצר, העורך החדש של חנוכי, הוא נסער עד כדי כך, שתבע ממש רון, מזכיר ועדת העורכים של העיתונים היומיים, לגשת אל הנשיא ולמחות. הנשיא פטר אותו, כדרכו, בדיכוי נועם.

כל זה קרה מבלי שהבחנתי בדבר, כאשר נפשו הנשיא נבון בתום הארוחה עם כל משתתפי-הביקור, נערך שניצר, מסתבר כי הדבר לא התחיל אז ושמ. עוד לפני הביקור, כאשר נודע לשניצר, כי הנשיא החליט להתייחס אל עורך העור

עורך שניצר בעל בעמיו

לם הזה כאל עורכי העיתונים היומיים (כפי שנהוג במצריים, שם חשובים עורכי השבועונים אף מעורכי היומנים) בערה בו חמתו להשיחה, הוא ביקש פגישה עם הנשיא בארבע עיניים, אחרי שהודיע כי זה עניין של „או הוא או אני“.

כל זה אינו חשוב, ואינו ראוי לדיווח כלל, לולא נקודה אחת, שניקרה במוחי בשעה שטסנו הביתה.

הייתי האדם היחיד במטוס כולו — וזה כולל את הפמלייה הרשמית, העורכים, העיתונאים, הפקידים והטיסים — שדגל מאז מילחמת ששת-הימים ברעיון של כי נון שלום עם מצריים, שעיקרו: החזרת כל השטחים הכבושים תמורת שלום רשמי ומלא. בקיצור: השלום שאכן נחתם בסופו של דבר, אחרי שנהרגו כמה אלפי צעירים משני הצדדים במלחמת יום-הכיפורים, ואחרי התפוכות בישראל.

איני טוען שזה מקנה לי זכויות מיוחדות, כגון טיסה-בחינם למצריים והשרתתפות בסעודה ממלכתית של נשיאים. בר החלט לא, אבל בכל זאת קצת מוזר שהתנגד להשתתפותי בביקור הוא דווקא עורך העיתון שהתנגד לרעיון זה בשצף-קצף, שהתנגד לויתור על שעל אחד של אדמה, שתמך בהתלהבות בקביעה כי „שארם-אל-שייח' חשבה מן השלום“, שר השמיץ אותי לא פעם על פגישותי עם איר שים מצריים („הזוממים להשמידנו...“) לפני ביקור אל-סאדאת בירושלים. כאשר הייתי בראשית 1971 חברה-הכנסת היחיד שטען כי אל-סאדאת באמת רוצה בשלום (אחרי שהצהיר על כך במיטמך שהגיש לשגריר האו"ם, גונאר יארינג) שרפ עלי מעורב קיתון של לעג וגניבוים.

עכשיו תובע מר שניצר לעצמו את הזכות להתהלך בקאהיר כבעל-בעמיו, כחתך השלום ממש, וזועע על כי הוומנתי בכלל, ולשולחן „מכובד“ בפרט. זוהי, כנראה, דרכו של עולם.

„נשואין אינם“

סיבה להקים יחסים?

המשותפת ברחוב יואב 24 ברמת-גן, ועבר לגור בבית הוריו.

הנתבעת אמרה לבעלה כי היא נעזרת באיגון של נשים פמיניסטיות, וכי בהתאם לעצות שהיא מקבלת מהן, היא תפעל לנשל אותו מכל הרכוש המשותף.

נאמנה להודעתה הנ"ל, העלילה הנתבעת על התובע במיטרת רמת-גן, כי הוא היכה אותה מכות נמרצות, התלונה במיטרה היתה תלונת-סרק דימיונית, שנעדה להכין את הקרקע לבקשת צד מניעה. המיטרה לא האמינה לנתבעת וסגרה את התיק.

עד כאן קטעי התביעה.

התביעה נדונה עתה בפני בית-הדין הרבני בתל-אביב. את רחל מייצגים עורכי-הדין מיכאל לב וגד שמגר. רחל מודה שהיא פמיניסטית, ואף גאה בכך. אך היא מכחישה נמרצות את הטענות נגדה, המורפיעות בתביעה של בעלה. הגנתה של רחל מבוססת, בין השאר, על הטענה כי בין בעלה לבניה לא התפתחו קשרים תקינים, וכי הוא רצה בה רק „כעזרת-בית בשעות היום, וכבחרה נחמדה בשעות הלילה“.

לפי כל הסימנים, תוליד הפרשה הפרטית ויכוח עקרוני חשוב בבית-הדין הרבני: מה הן חובותיה של אשה מודרנית, הדוגלת בשוויון-זכויות לאשה?

40, המסרבת להינשא מטעמים „אידיאלי“ לגייתם.“

הנתבעת, מורה במיקצועה, מטיפה בי-אוני בעלה השכם והערב לתורה פמייניסטית. היא מסרבת להגיש אפילו כוס קפה לבעלה „כדי שלא יתרגל“. אין היא מבשלת ואין היא ממלאת את תפקידה כאשת-איש וכעקרת-בית.

הנתבעת אינה מבשלת אפילו לימי חג ולימי שבת, וימים אלה אינם שונים אצלה מכל יום של חול. לפני חגי-הפסח קנתה כמות גדולה של לחם, שאותו הקפיאה במקרר. בימי החג נהגה להוציאו לחממו ולאכלו.

התובע אינו אדם דתי, אולם הוא שומר על מינהגים מסורתיים אלמנטריים של העם היהודי, כך, למשל, אין הוא מרשה אכילת חזיר, למרות זאת מבקשת האשה לקנות בשר חזיר הביתה. הבעל מבקש לשמור על מיצוות הפרדה בין בשר וחלב, אולם האשה לועגת לכך ונוהגת לאכול נקניק שנפרס על פרוסת מרוחות בחמאה או בגבינה.

הנתבעת מעליבה את התובע ופוגעת בו בכל דרך אפשרית. היא מסרבת לקיים עימו יחסים, אך מספרת לו כי לפני נישואיה עימו קיימה יחסים עם ידיד נוצרי במשך חמש שנים, וכי קיימה יחסים עם אנשים שונים בסיוליה במדינות אירופה. הנתבעת מתייחסת בהשכלתה האקדמית,

פרקליט בן-דרור תביעה מדהימה

וציפה לשינוי התנהגותה, אולם היא — מסיבות שאינן ידועות לתובע — המשכה לסרב לקיים עימו יחסים. למרות כל הפיצרותיו וניסיונותיו, לא עלה בידי התובע לשכנע את הנתבעת לקיים עימו יחסים יותר מפעמים בשנה.